

родъ-тъ отъ голѣмѣхъ душевнѣхъ ползѣхъ и много грѣшнѣхъ прѣдъ Бога. Въ врѣме-то Нееміево священници-тѣ четѣхъ *“законъ-тъ ясно, и дадохъ разумнѣе-то му”* (Неем. 8; 8). И Павелъ ны учи да пѣемъ да *“разумѣхъ други-тъ”* (1 Кор. 14; 15). Когато влѣземъ въ *“домъ-тъ Божій”* трѣбува да помнимъ думы-тѣ на Св. писаніе: *“Не спѣши съ уста-та си и сѣрдце-то ти да не бѣрза да произнесе думы прѣдъ Бога.”* Екл. 5; 1, 2).

Второ. Поклоненіе-то ни за да бѣде духовно трѣбува да е не само съ умъ-тъ, но и съ духъ-тъ. Духовно-то поклоненіе произхожда отъ набожны чувства и е израженіе на истиннѣхъ вѣрѣхъ, на искрено покаяніе и на сѣрдечнѣхъ любовъ. Ако поклоненіе-то ни не произхожда отъ истиннѣхъ вѣрѣхъ, не е угодно на Бога, защото *“безъ вѣрѣхъ не е възможно да угодишъ кой Богу; защото който прихожда при Бога, трѣбува да повѣрува че има Богъ, и че той бѣва мѣздо-въздателъ на тѣзи които го търсятъ”* (Евр. 11; 6). Апостолъ Павелъ проповѣда на Іудеи-тѣ да ся покаѣхъ и да ся обѣрихъ къмъ Бога (Дѣя. 26; 20), т. е. обѣрщаніе-то имъ къмъ Бога трѣбаше да е придружено съ покаяніе-то. И пакъ казува че скѣрбъ-та по Бога ражда *спасително* покаяніе (2 Кор. 7; 10). И пакъ, ако поклоненіе-то ни не произлиза отъ искреннѣхъ любовъ къмъ Бога нищо не ползува. *“Ако имамъ всичкѣхъ-тъ вѣрѣхъ, щото да мога да прѣмѣстѣхъ горы, а любовъ нѣмамъ, не съмъ нищо; и ако раздамъ всичко-то си имотъ на сиромасы-тѣ, и ако прѣдамъ тѣло-то си да го изгорятъ, а*